

[Nør Christensen]

fald, men også om et overordentlig dramatisk fald. Og så står vi med dette SF-beslutningsforslag om, at isolation højst må vare 4 uger og lidt senere 8 uger, og at der skal tages hensyn til de fysiske og psykiske skader.

Det er efter CD's opfattelse endnu et led i, hvad vi plejer at kalde for salamimetoden, og jeg beundrer egentlig SF for, at man har dette engagement, iver og gåpåmod; man bliver ved, og man bliver ved. Men det kan jeg godt forstå, og det skal jeg vende tilbage til justitsministeren med senere. Måske er en af grundene til, at man bliver ved – det kan være en lidt grov mistænkeliggørelse af ellers hæderlige og ordentlige mennesker i SF, men det kunne jo også være sådan – at man på den måde nærmest bringer politifolk ud i endnu større modløshed, end de er i i forvejen. Jeg skal egentlig ikke mistænke SF for at have det som hensigt, men konsekvensen bliver altså, at jo mere besværligt man gør det for danske politifolk, jo mere breder modløsheden sig, og jo større chancer bliver der så for, at man på længere sigt, når de har givet op rundt omkring, kan komme igennem med yderligere tiltag.

En yderligere alvorlig svækkelse af opklaringsarbejdet, ak, du godeste, det siger man bare sådan ja til, og i næste omgang, om 14 dage eller 3 uger, har vi selvfølgelig et ordentligt overfald på justitsministeren, fordi opklaringsprocenten nu er blevet så og så dårlig. Begge dele kan jo ikke være rigtige; derimod kan de godt være forkerte, men det er en anden sag.

Jeg skal også gerne erklære, at isolation er et voldsomt indgreb, det kan vi godt se, men vi må altså også sige, at det desværre er nødvendigt efter vores opfattelse. Andre har jo et mere afslappet forhold til kriminalitet i det hele taget.

En fast overgrænse er igen typisk for forslagsstillerne. Man stiller tingene op i nogle faste rammer, og så er det ens: rundt, firkantet, sort eller hvidt, jeg ved det ikke. Vi kan ikke medvirke til en fast overgrænse. Den går altså ikke, for det at have en fast overgrænse er det samme som at sige, at alle sager, der bliver behandlet, er nøjagtig ens. Det er de ikke, og jeg tænker i første række på den internationale kriminalitet, hvorunder vi desværre må sige at narkoen spiller en større og større rolle. Det kan være meget betænkeligt, at man fastsætter en overgrænse, for vi ved, at det er vidt forskellige lande, vi skal i kontakt med, osv. Derfor er det utrolig farligt at gøre det.

Der er indtil nu kun én, og det er hr. Knud Lind, der har talt om såvel den forurettede som selve sagen. Jeg kan kun give udtryk for, at jeg mener, at hr. Knud Lind har fuldstændig ret i sine betragtninger på det punkt.

Så vil jeg sige til justitsministeren, nu da vi altså har fået en trekløverregering – og med de evner, justitsministeren har, er ministeren i hvert fald i stand til at tælle mandater – at hvis ministeren lægger mandaterne sammen, er situationen altså den, at her er en sag, hvor ministeren ikke behøver at sige: Kan det bare lige trille af sted, så er det godt. Her behøver man ikke at gå ud og bede hverken den ene eller den anden om hjælp og om råd og vejledning, for der er et flertal, som vil være parat til at sige nej til det her.

Men nu har ministeren jo altså lagt sig fast på, at Straffelovrådet skal høres, og at der skal en ny undersøgelse til. Vi skal ikke gøre voldsom indsigelse derimod, kun gøre opmærksom på, at det dog ikke er mere end 5 år siden, at man gjorde det sidst. Jeg synes, det er lidt tidligt, og jeg synes egentlig ikke, at ministeren bare skulle henvise til et nyt udvalgsarbejde, men med den sammensætning, regeringen har, kan jeg godt se det politiske behov for en sådan fejn ind under gulvtæppet.

Jeg skal til sidst sige, at jeg forstod den socialdemokratiske ordfører sådan, at der blev sagt, at isolation var en straf. Efter vores opfattelse er isolation ingen straf. Den er lejlighedsvis en simpel nødvendighed.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil give hr. Nør Christensen ret i næsten 99 pct. af hans tale, undtagen en enkelt ting, som hr. Nør Christensen sagde, nemlig at der skulle være et flertal. Umiddelbart ser det ud til, at der skulle være et flertal, og at ministeren blot kunne tælle mandater, men hvis man skal gå ud fra, hvad den radikale ordfører har sagt indtil nu, så er jeg egentlig ikke sikker.

Men jeg kan jo spørge ministeren, om man har fået banket De Radikale på plads i denne sag eller de stadig væk er ude at flyve retspolitisk solotur, for det er jo det, der er spørgsmålet. Det ser vi også i andre sager. Vi ser inden for miljøområdet, at regeringen ikke ved, hvad regeringen vil, før Det Radikale Venstre har holdt gruppemøde; først da ved regeringen, hvad den vil.